

Розділ 1

Чорний «лексус» звично повернув у тихий заміський провулок і, рятуючись від шуму та задушливого пилу великого й безглузкого міста, одразу ж потрапив у розкішну тінь, що падає від яскраво-зелених дерев. Веніамін любив і водночас ненавидів це місто з його вічним гамом і метушнею. Так вийшло, що тут він проводив основну частину свого життя, з головою поринаючи в роботу; тут були казино та мережа ігрових автоматів, завдяки яким він отримував добрий прибуток.

Веніамін із раннього дитинства знав, що таке гроші, точніше, як це, коли їх немає. Він виріс у дитячому будинку й зараз із легкою зневагою спостерігав за тим, як ігромани з очима, що несамовито горять від азарту, постійно збільшують його банківський рахунок. Маючи велике казино майже в самому центрі мегаполіса та безліч гральних автоматів, розкиданих по маленьких і великих залах, Веніамін сам жодного разу не сів за стіл. Це був його принцип, і він, як ділова, наполеглива й цілеспрямована

людина, завжди його дотримувався. Коли Веніамін навідріз відмовлявся покрутити за келихом пива рулетку хоча б заради інтересу, з нього жартували колеги з бізнесу.

— Боїшся втратити свої кровні, Веніаміне Сергійовичу? — почув він одного разу нібито ненароком кинуту іронічну фразу.

Її вимовив його приятель, що сидів за ігровим столом. Веніамін лише глянув на нього зверхньо. Що поробиш? Іноді й друзі можуть зачепити.

Він був надзвичайно самолюбний, і почуте неприємно різонуло його слух. Веніамін стримав емоції, почекав, поки в душі вщухне шторм, повагом зробив ковток холодного пива з білою шапкою піни і, подарувавши приємну усмішку гравцям, що завмерли в очікуванні відповіді, дістав із бокової кишені піджака важкий стос зелених купюр й акуратно поклав його на стіл. Веніамін був небідною людиною, але до грошей завжди ставився дбайливо.

— Зіграйте, хлопці, без мене, — сказав він спокійним голосом і знову невинно всміхнувся.

Потім, зробивши ще кілька ковтків пива, Веніамін неквапливо поправив дорогу краватку в синю смужку й пішов, пославшись на невідкладні справи. Отже, він ясно дав зрозуміти, що не належить до численної когорти гравців. Його проводили мовчанням — Веніаміна не лише поважали, а й побоювалися. Банальну життєву істину: для того, щоб тебе

поважали, треба, щоб тебе побоювалися, — він засвоїв ще в ранньому віці, коли жив у дитбудинку, де кожен день був схожим на випробування.

Веніамін любив свій просторий особняк, який привітно дивився на нього відчиненим навстіж балконним вікном на третьому поверсі. Вдома на чоловіка чекала дружина Надя. Надійка, Надієчка, його сонечко. Він був старший за неї на шістнадцять років, але ніколи цього не відчував. Веніамін знав Надю майже дев'ятнадцять років, і за цей час вони жодного разу не посварилися, на відміну від багатьох подружніх пар, які були разом довгий час. Веніамін усвідомлював, що все це завдяки його синьоокому диву.

Він стомлено сів на шезлонг і задивився на Надійку. Думаючи про щось своє, вона ходила між струмочками, що стікали по круглих камінчиках і тихо дзюркотіли. Довгі, бездоганної форми ноги, що виглядали з-під короткої джинсової спідниці, були схожі на витвір мистецтва. Трохи подовжене засмагле обличчя з точеними вилицями, тонким, прямим, аристократичним носом і гарними, пухкими, як у примхливої дитини, губами обрамляло довге, майже до пояса, світле від природи волосся. Як і раніше, не помічаючи Веніаміна, Надія підійшла до одного із струмків і підставила під струмінь води тонку руку. В іншій руці жінка тримала маленького пухнастого звірка — свою улюбленицю, сріблясто-чорну шиншилу. По тому, як вона притискала до

себе звірка, Веніамін здогадався, що Надійка чимось стурбована чи засмучена.

Він любив непомітно спостерігати за дружиною. Її рухи були витонченими та плавними. Йому подобалося дивитися, як Надійка підводить голову, відкидаючи назад пишне волосся, як граціозно ходить, рівно тримаючи спину. Веніамін насолоджувався, дивлячись на те, як вона клопочеться по дому, як стурбовано хмурить брови, як гнів на її обличчі змінюється сяючою усмішкою. Але найбільше він любив дивитися їй в очі. Вони були великі, виразні, широко відкриті, наче здивовані побаченим. А ще вони були незвичайного кольору — чи то морської хвилі, чи то чистого весняного неба. У цих ясних очах, які не вміли брехати, сяяли зірки, коли Надія сміялася, або купчилися темні хмари, коли вона засмучувалася. А під час любовної близькості в них можна було потонути.

Веніамін досі не знав, любить його Надя чи ні. Він і не хотів знати правду, боячись зрозуміти, що дружина живе з ним лише з почуття вдячності за свій порятунок. Але в той же час Веніаміну була неприємна ця недомовленість між ними, тому він намагався не зациклюватися на своїх переживаннях, а просто насолоджувався життям, доки була така можливість. Він не боявся залишитися сам, бо вже знав, що таке самотність. Колись на самому початку літа мати народила його в дубовому лісі та залишила

там. Веніаміна знайшла якась старенька, вона ж попросила дати йому прізвище Дубровін. Минув деякий час, і він звик ні на кого не сподіватися й до кінця нікому не довіряти. Так було доти, доки він не знайшов Надю — у буквальному значенні цього слова. Чоловік про себе всміхнувся, згадавши ті далекі дні. Таких, як він, дівчата тоді самі наполегливо шукали. Та що там шукали? Влаштовували справжнє полювання на хлопців у малинових піджаках, на білих «мерседесах», з важкими золотими ланцюгами на грудях. А він сам знайшов Надійку прямо на дорозі — зупинив свій «мерс», щоб допомогти їй, як він тоді думав, а виявилось, щоб зв'язати з нею своє життя...

— Веня? — вивів його із задуми голос дружини. — Коли ти прийшов? Я не чула...

Вона наблизилася до нього легкою ходою, звично торкнулася м'якими вологими губами його щоки. Веніамін зазирнув їй у вічі й не побачив звичних іскорок. Це означало, що Надійка чимось засмучена.

— Іди до мене, Надієчко, — сказав він і простягнув до неї руки.

Надія, як слухняна дитина, присіла на коліна до чоловіка й обвила руками його шию. Від запаху її тіла, схожого на аромат екзотичної квітки, від легкого дотику її пухнастого волосся до його щоки у Веніаміна зашуміло у вухах; у голові закружляло, наче він пригубив витриманого вина.

— Анекдот про блондинку розповісти? — спитав чоловік, щоб побачити на обличчі дружини усмішку: він шалено любив, коли вона всміхалася.

Надя мовчки кивнула головою.

— Зупиняє даішник білявку й запитує: «Чому у вас машина без номерів?» А блондинка йому: «Ну що ви?! Я знаю номери напам'ять!»

— Це не про мене, — засміялася жінка. — Я, зауваж, навпаки, їжджу з номерами, але напам'ять їх не знаю.

Пестячи дружину поглядом, Веніамін глянув у її променисті, напрочуд гарні очі.

— А я й не сказав, що анекдот про тебе, — усміхнувся він.

— Я хоч і білявка, та натяк зрозуміла. — На обличчі в Надії з'явилася ангельська усмішка.

— Які натяки? Ти найрозумніша блондинка на всій земній кулі! Навіть роман написала...

— Я писала його цілий рік, — перебила чоловіка Надя, і її очі похмуріли.

— Яка різниця скільки?!

— А потім жодне видавництво не ризикнуло його надрукувати, — продовжила вона.

— Бо там сидять безголові, тупі редактори.

— Так, одна я така розумна, а всі навколо тупі. Довелося видати книгу власним коштом. А для чого? Щоб побачити на глянцевої обкладинці свою «люб'язно надану видавництву» фотографію? Чи для того,

щоб ці книги цілий рік пролежали мертвим вантажем на полицях, а потім, піднявши стовп пилу, перекочували до пункту прийому макулатури?

— Ну, ти пережинаєш палицю... Навіть якщо твоя перша книга не розійдеться на «ура», це ще не означає, що вона погана. Популярність приходить не одразу. До того ж ми можемо дозволити собі добру рекламу, можемо розкрутити твій роман, замовити рецензії та опублікувати їх у газетах і журналах. Адже це твій перший твір, проба пера...

— Венку, любий, — Надя сумно всміхнулася, — це не проба пера. Це була моя безглузда примха. Тільки сьогодні, побачивши в себе на столі вже видану книгу, я зрозуміла, наскільки вона нецікава, починаючи з безглуздої назви «Незабутнє спекотне літо» і до останнього рядка: «Вона ніколи не забуде його пристрасне тіло та жадібні губи». Література, напевно, почервоніла як варений рак, коли на світ з'явився цей «шедевр». — У голосі Наді пролунала сумна іронія.

— Може, ти перебільшуєш? На мою думку, ти надто самокритична. — Веніаміну дуже хотілося хоч якось утішити дружину.

— Ні, Веню, я просто тверезо дивлюся на свої здібності, — зітхнула Надія. — І чому в мене тільки зараз розкрились очі?

— Немає нічого страшного в тому, що ти не досягнеш визнання на літературній ниві, адже у тебе є багато інших переваг.

— Наприклад, те, що я натуральна блондинка? — уже веселіше спитала Надя.

— Те, що ти хороша дружина.

— Така добра, що не запропонувала поїсти чоловікові, який повернувся з роботи, і замість вечереї почала лити йому на груди гіркі сльози? — Надя змахнула густими чорними віями, і Веніамін нарешті побачив у її очах веселі промінчики.

— Тоді клич Нашу Асю, — сказав він і лагідно ковзнув поглядом по дружині, що спритно зіскочила з його колін.

— Не треба Асю, — попросила Надя. — Сьогодні сама хочу подати на стіл власноруч приготовані страви.

Сказала й тут же пурхнула, наче метелик. Веніамін зітхнув. Звичайно, йому було приємно, що за спільно прожиті роки Надія не стала розпещеною, лінивою лялькою, проте чомусь шалено хотілося почути наприкінці її фрази «для тебе, коханий». Але хіба можна кохати чоловіка з такою зовнішністю, як у нього? Ні накачаних біцепсів, ні густої шевелюри, ні двометрового зросту. Усе посереднє: середнього зросту, середньої повноти, невеликий животик, невелика лисина, крупний ніс, друге підборіддя... Та ще й різниця у шістнадцять років. Іноді Веніаміну здавалося, що вони з Надією не чоловік і дружина, а дбайливий батько та любляча донька. Часом він думав, що Надійка живе з ним тільки

з вдячності за те, що тієї жахливої осінньої ночі він не проїхав повз неї — беззахисної, жалюгідної, напівживої, — а зупинився та врятував її.

— Вечеря на столі, — порушив міркування Веніаміна тихий голос Надії.

— А у нас свічки будуть? — усміхнувся він, побачивши, що дружина вже переодяглася й стоїть перед ним у коротенькому халатику.

— Не тільки свічки, а й келих молодого вина, — з усміхом відповіла вона.

— І ми будемо вдвох?

— Так, тільки ти і я.

Надія простягла чоловікові руку, і в цьому русі було стільки витонченості, що їй могла б позаздрити навіть королева. «Звідки вона має такі манери? — знову запитав себе Веніамін. — Може, Надія родом з інтелігентної родини, де дівчаток із дитинства виховували в суворості та навчали етикету?» Було багато запитань і мало відповідей. Веніамін жодного разу не питав у дружини про те, що було до зустрічі з ним, не бажаючи завдавати їй душевного болю. Він розумів, що жінка не могла викинути минуле з пам'яті — воно жило в затишному куточку її душі, там, куди не було доступу навіть йому, Веніаміну, після стількох років спільного життя. «Невже їй жодного разу не хотілося мені відкритися?» — думав чоловік за вечерю, спостерігаючи за тим, як дружина спритно орудує ножом та виделкою,

як граціозно бере в руки келих із червоним вином і робить маленький ковток, насолоджуючись ароматом. Якщо вона з доброї родини, то чому, коли він підібрав її на дорозі, на ній був дешевий немодний одяг? Він лише кілька разів намагався зайти здалеку, щоб бодай щось дізнатися з її минулого життя, але щоразу очі коханої жінки наповнювалися сльозами й вона надовго замикалась у собі. Веніамін зітхнув і вирішив більше не мучити себе домислами, а вибрати зручний момент і спробувати ще раз, уже відкрито поговорити з дружиною на цю тему. Зрештою, рано чи пізно настає час, коли хочеться розставити всі крапки над «і», щоб знайти спокій і не губитися в здогадах.

— То ти більше не хочеш писати романи? — спитав Веніамін, відчувши, що павза затяглася.

— Ні. — Надія похитала головою та винувато всміхнулася.

— Той, хто програв битву, ще не програв війну, — сказав Веніамін. — Не пам'ятаю, хто сказав цю розумну фразу, але мені дуже подобається.

— Кажуть, що хороша книга завжди знайде свого читача, а я знаю, що на світі немає таких дурнів, які б захотіли прочитати мій роман. — Жінка всміхнулася куточком рота.

— Хочеш, я буду твоїм єдиним читачем та дурнем? Скуплю всі примірники до одного й перечитуватиму їх вдень і вночі?

— Ти справді дурник, — засміялася Надія, але цього разу в її сміху була нотка смутку.

— Чим же тепер займатиметься моя дружина?

— Не знаю. Поки не вирішила.

— У мене є знайомий продюсер...

— Гравець?

— Яка різниця? — Веніамін недбало махнув рукою. — Головне, що на моє прохання він може зняти тебе у своєму фільмі.

Обличчя Надії враз зблідло. Від погляду Веніаміна не сховалося те, як здригнулися її вії. Надія зробила судомний ковток.

— Звичайно, на головну роль він тебе не візьме, але на якусь другорядну... — почав він.

— Я ніколи не зніматимусь у кіно, — тихо, але твердо сказала жінка. — І давай закриємо цю тему.

— Може, поїдемо кудись? — запропонував Веніамін, побачивши, що дружина ще більше за-
смутилася.

— Куди?

— Можна, наприклад, провести чудовий вікенд у Римі, відвідати Колізей...

— Два роки тому ми вже там були, — перебила його Надія. — Нудно.

— Тоді махнемо на острів вічної весни! — вигукнув чоловік.

— Це де? — спитала вона байдуже.

— Не знаєш?! Тоді нам із тобою обов'язково треба побувати на Мадейрі, яку називають перлиною Атлантики.

— А що там дивного?

— Пройтися квітковим килимом — мрія всіх романтиків! А ти можеш собі уявити поєднання ароматів азалії, орхідеї та магнолії? А які там віна! Існує легенда про місцевого купця, який вирішив вивезти своє вино на континент, але вийшла невелика проблема: частина бочок не вмістилася в трюмі. Купець залишив їх на палубі під палючим сонцем, але на цьому все не закінчилося. Корабель потрапив у шторм, і після прибуття в порт виявилося, що вино, яке змучилося під сонцем, таємниче набуло надзвичайних смаку й відтінку. Мадеру досі виробляють за таким принципом. Вино витримують у дубових бочках на сонці, іноді їх перевертаючи.

— Це дуже цікаво, але ти, Веню, вибач — мені зараз нікуди не хочеться їхати.

— А я повалявся б на сонці.

— Якщо хочеш, то їдь без мене, — сказала жінка та, закінчивши вечеряти, витерла губи серветкою.

— А чому б тобі не запросити Елю? До речі, я її давно не бачив.

— Вона повернулася з Аргентини й просто збожеволіла від танго, — відказала, розсміявшись, Надія. — Перші «па», за її словами, вона виконала на вулицях Буенос-Айреса, а тепер кудись

бігає брати уроки «цього важкого та пристрасного танцю».

— Чи не хочеш до неї долучитися? — спитав Веніамін.

— Ні, — відповіла Надія трохи різкувато, що траплялося вкрай рідко.

Веніамін вирішив, що треба припинити цю безглузду розмову й дати дружині можливість трохи заспокоїтися, упорядкувати свої почуття. Він подякував їй за прекрасну вечерю та подався в душ, щоб позбутися міського пилу.

Цієї ночі він намагався бути дуже ніжним. Надія звивалася від його ласк, тихо стогнала, жадібно ловила його гарячі губи, але Веніаміну здалося, що в цей час її уста залишалися прохолодними, в очах не було пристрасності, а стогін нагадував гру поганой актриси. Відразу після того, як усе закінчилося, Надійка схопилася з ліжка й майже побігла у ванну кімнату, ніби поспішала змити із себе нагадування про недавню близькість, так само як він нещодавно поспішав змити із себе міський пил.

Чоловік довго не міг заснути. Йому не давала спокою думка, що з його дружиною щось відбувається. Можливо, з нею це було й раніше, а він нічого не помічав? Чи вона всі ці роки вміло вдавала із себе люблячу дружину? Вела подвійне життя? Припущення й домисли підточували його зсередини, не даючи заснути. Веніаміну захотілося пити, і він тихенько, щоб

не потривожити сон дружини, підвівся й вийшов на кухню. Склянка холодного фрешу та із задоволенням викурена цигарка заспокоїли його, і за кілька хвилин він безшумно повернувся до спальні. Був місяць у повні, і в незашторені вікна лилося яскраве сріблясте світло. Надія не почула, як Веніамін підійшов до неї, але, відчувши на собі його погляд, здригнулася.

— Не спиться? — спитав він, сідаючи поряд.

— Чомусь не можу заснути.

— Що з тобою відбувається, ти можеш сказати? Тільки не кажи, що все через твою книгу.

— Не хвилюйся, зі мною все гаразд, — відповіла жінка й усміхнулася. — У всьому винен повний місяць...

Навіть у напівтемряві Веніамін зумів розглянути, що усмішка дружини була неприродно натягнутою.

— Сходила б кудись із подружкою, розважилася, — порадив він. — З Елею? Її Пупсик не дасть їй грошей.

— Знову програв у казино?

— Вони багато витратили на поїздку до Аргентини. А те, що Олексій просадив гроші, ні для кого не новина. Якби поруч із ним не було Елі, він давно б останні шкарпетки програв. Візьми гроші на двох і сходите кудись. Добре? Тільки завтра ж!

— Добре, — покійно відповіла Надя й на знак подяки потяглася до Веніаміна та торкнулася його щоки губами. — А зараз давай спробуємо заснути.

Чоловік кивнув головою. Він лежав і знову думав, що в цьому звичному поцілунку в щоку була якась

нещирість. Чи було так завжди або тільки сьогодні? І чому саме зараз це почало його так турбувати?

Питання залишалось відкритим. А ще Веніамін лаяв себе за те, що знову втратив зручний момент поговорити з Надійкою про її минуле. «Можливо, саме в ньому криється причина її поганого настрою та туги?» — питав він себе вкотре.

Розділ 2

— ~~К~~уди ми сьогодні підемо? — Еля поправила світло-русяві фарбовані завитки й витріщилася на подругу круглими карими очима.

— Веди куди хочеш, — відповіла їй Надія, дивлячись на своє відображення у дзеркалі. — Мені байдуже, куди ти мене цього разу потягнеш. Хочеться повеселитися та напитися в дим.

— Це щось новеньке, — сказала Еля, і від здивування її очі стали ще більшими. — Дуже цікаво буде побачити тебе п'яненькою.

— А що, я не така, як усі? — запитала подруга, застібаючи блискучу пряжку на чорних лакованих босоніжках, прикрашених стразами.

— Якщо дуже хочеться, можна все, — відповіла Елла, уникнувши прямої відповіді.

Вона ще раз прискіпливо глянула на своє відображення, і її обличчя засяяло від усвідомлення

власної привабливості. З дзеркала на неї дивилася дівчина середнього зросту з пишними, можна навіть сказати занадто великими грудьми, які виглядали з глибокого вирізу яскраво-зеленої атласної блузки, нещодавно купленої в модному бутику Аргентини. Трохи повні, але все ще стрункі ноги були майже повністю оголені завдяки дуже короткій спідниці. Рівна морська засмага, збільшені за допомогою ін'єкцій біополімерного гелю губи та великі очі з накладними віями робили Елю привабливою. Звичайно ж, вона трохи заздрила природній красі Надії, але це не заважало їм дружити протягом багатьох років. Еля не вважала її суперницею, бо чудово знала: подруга, на відміну від неї, ніколи не зраджувала свого чоловіка.

— Я готова. — Еля мило всміхнулася.

— Нарешті! — зітхнула з полегшенням Надія. — А то я думала, що ти так і не зможеш відірватися від дзеркала.

— Не будь колючкою, — насилу відвівши погляд від свого відображення, сказала Еля. — Я десь читала, що злі люди швидко втрачають молодість та здоровий колір обличчя.

— Якби ти прочитала мою книгу, то позеленіла б від заздрості, — жартома підколола Надія.

— Ах ти, негіднице! Вийшла у світ її книга, а вона мовчить! Я йду гуляти зі справжньою письменницею!

— Ідемо нарешті! — Надія схопила подругу за руку й потягла за собою. — Я обов'язково подарую тобі

один примірник. Якщо буде безсоння, прочитаєш сторінку — й одразу заснеш! Жодного снодійного не знадобиться. Гарантовано!

— Почитаю, і тоді побачимо! — засміялась Еля.

Цього разу Елла привела Надію до нічного клубу, де вже повним ходом йшло шоу трансвеститів.

— Тобі тут подобається? — сяючи від насолоди, Еля подивилася подрузі у вічі.

Надя не любила цю її звичку. Еля в такі хвилини підсувалася до неї дуже близько, ніби намагалася зазірнути прямо в душу, прочитати її потаємні думки. Надія відвела погляд.

— Давай замовимо віскі, — запропонувала вона. — Я ж тобі сказала, що хочу напитися до чортиків.

— Гарзд! Я тільки за! — погодилася подруга.

Від випитого спиртного настрої незабаром покращився, і навіть переодягнені в жіночий одяг чоловіки стали здаватися Надії досить симпатичними.

— Мені ще треба трохи випити, — заявила вона.

Її язик вже заплітався, але Надія не збиралася зупинятися, і подруги знову хильнули. Пили спочатку віскі, потім мартіні, потім келих шампанського разом із трансвеститом.

— А він милий, — пролепетала Надія, дивлячись, як від їхнього столика, грайливо виляючи вузькими стегнами, відходить хлопець у вечірній жіночій сукні.

— Як на мене, гидота. Це просто огидно! — відповіла Еля.

— Не будь букою! Він милий і добрий! — заперечила Надія.

— Та ну вас обох! — кинула Еля, махнувши рукою.

Вона знову наблизила до Наді обличчя й напівпошепки запитала:

— Хочеш, я розповім тобі, як поводяться в ліжку італійці?

Надія вже не звертала уваги на те, що подруга свердлить її «рентгенівським» поглядом, і засміялася.

— Книжок про секс начиталася? — спитала вона.

— У книгах половина — брехня, я на собі випробувала, — з багатозначним виглядом відповіла Еля.

— Ти спала з італійцем? Коли встигла? — здивовано подивилася на неї Надія.

— Вони в ліжку сама досконалість, вогонь, а не чоловіки, — просто у вухо подрузі сказала Еля й додала: — Але розмір, я тобі скажу, міг би бути й пристойнішим.

— Розмір?.. Розмір чого?

— Ти що, зовсім дурненька? — Еля подивилася на подругу як на недоумкувату і, надувши губи, відвернулася.

Надія пирснула зі сміху та взяла приятельку за руку.

— Ну, не ображайся на мене, — попросила вона винуватим голосом і скорчила милу пику.

— Я тобі більше нічого не розповідатиму. — Еля продовжувала дивитися вбік.

— А чи правда, що в негрів ого-го?.. Сама знаєш що.

— О, якби ти це бачила! — Еля пожвавішала, її очі заблищали. — Та що там дивитись? Треба спробувати! Не переспати з африканцем хоч раз — значить прожити даремно. Їхні чорні тіла обпалюють пристрастю! Розумієш, вони мають специфічний запах, але він так збуджує, що встояти просто неможливо. — Еля захоплено закотила очі й млосоно зітхнула.

— І коли ти встигла все дізнатися, перепробувати? Ти ж одружилася в сімнадцять років! І, зрештою, твій Пупсик працює приватним детективом, стежить за чужими невірними дружинами, а ти в нього під носом таке твориш.

— Ось бачиш, що означає сила бажання! — засміялася Еля. — Якщо чогось хочеться, треба собі це дозволити. Життя не таке вже довге, а встигнути треба багато.

— Я не думала, що детектива так легко обвести навколо пальця, — зауважила Надія.

— Не будь наївною, подруго! Життя дане нам не тільки для того, щоб розбивати в саду клумби, а й щоб устигнути понюхати квіти, які на них виростуть. Я після цього чорношкірого на свого Олексія місяць дивитися не могла. Віриш?

— Чому б і ні? Давай вип'ємо ще трохи — за здоров'я африканців.

— За них можна, — погодилася Еля. — А ось за китайців не варто.

— Це чому? — запитала весело Надя. — У них такі прикольні очі..

— Вони злягаються як кролики. Зрозуміло, чому вони мають так багато дітей.

— Чому ж?

— Раз, два — і кінець! І знову хочеться сексу!

Жінки дружно розреготалися. Надії розповідь подруги здалася такою кумедною, що вона ще довго не могла заспокоїтися й сміялася доти, доки в неї на очах не виступили сльози.

— Значить, ти не любиш свого Олексія? — спитала Надя, коли напад сміху нарешті пройшов.

— Я? Олексія? — Еля смішно наморщила носик, схожий на маленьку картоплинку. — Люблю, але по-своєму. Мені подобається, що він непогано заробляє, дає мені свободу, любить мене та взагалі не напружує. А ти любиш свого? Чи теж вийшла заміж за товстий гаманець?

— Не знаю, — знизала плечима Надя. — Якось не думала про це.

— А ти справді ніколи не зраджувала Веню? — запитала Еля.

— Правда. А що?

— Просто запитала. І тобі жодного разу не захотілося дізнатися, як поведуться в ліжку інші чоловіки? — Еля вкотре зазирнула подрузі у вічі.